

Święci Starego Testamentu w Wieku Tysiąclecia

Spróbujmy najpierw zdefiniować, kim byli starożytni święci.

Były to osoby, które starały się wielbić i oddawać cześć Panu Bogu – Jahwe – w dawnych czasach, jeszcze **przed ofiarniczą śmiercią Pana Jezusa**. Punkt ten jest bardzo ważny do podkreślenia, bo mimo ich wierności Bogu nie byli oni spłodzeni z ducha świętego i nie mogli skorzystać z „niebiańskiego” powołania, nie mogli więc ubiegać się o duchową nagrodę. Mężowie ci, a także kobiety, otrzymali pochwałę od Boga za ich posłuszeństwo i za szczerą wiarę. Stali się oni dla potomnych bohaterami wiary i tak jak jednemu z nich – Abrahamowi – wiara została im **poczytana ku sprawiedliwości** – 1 Mojż.15:6. Ci wszyscy bohaterowie otrzymali pochwałę od Boga – nie za czasami nieudolne uczynki, ale właśnie za szczególną wiarę okazaną w trudnych warunkach.

11. rozdział Listu do Hebrajczyków poświęcony jest niemal w całości tym właśnie bohaterom wiary. Apostoł Paweł, który – według mnie – jest autorem tego listu, przypomina tam wiele szczegółów z życia tych osób i zawsze podkreśla ich wiarę popartą uczynkami posłuszeństwa wobec Najwyższego. Apostoł pisze, że **wszyscy oni poumierali w wierze, nie otrzymawszy tego, co głosili obietnice, lecz ujrzeli i powitali je z daleka, wyznali też, że są gośćmi i pielgrzymami na ziemi** – Hebr. 11:13, 39. Wiarą zdawali sobie sprawę, że obiecana im nagroda należy do przyszłości, a w ich bogobojnym życiu byli tylko przechodniami na ziemi.

Święty Szczepan w swojej mowie obronnej powiedział o Abrahamie i Ziemi Obiecanej, że Bóg **nie dał mu w niej w posiadanie ani piędzi ziemi, lecz obiecał, że da ją jemu w posiadanie i jego potomstwu, chociaż jeszcze nie miał dziecięcia** – Dzieje Ap. 7:5. Pan Jezus w rozmowie z Żydami argumentuje również, że **Abraham, ojciec wasz, cieszył się, że miał oglądać dzień mój, i oglądał, i radował się**. Przez lekcję z ofiarowania Izaaka zrozumiał on, że Bóg może przywrócić kogoś do życia oraz że zmartwychwstanie jest możliwe (Hebr. 11:19). Wiarą więc widział on Królestwo Chrystusowe i jego struktury. Cieszył się, że będzie uczestnikiem tego Królestwa, a jego potomstwo (cielesne i duchowe) będzie błogosławieństwem dla całego rodzaju ludzkiego.

W Liście do Hebrajczyków 11:32 apostoł Paweł pisze,

że było też więcej innych bohaterów, których nie wymienił z imienia. Domyślamy się, że miał na myśli proroków Starego Testamentu i wszystkich wiernych, **których świat nie był godny** (wersety 36-38), którzy będąc srodze prześladowani i doświadczani zachowali jednak swoją silną wiarę w Boga. Ostatni bohater należący do tej grupy – Jan Chrzciciel, opisany jest już w Nowym Testamencie i otrzymał piękne świadectwo od samego Pana Jezusa: **Powiadam wam: Nikt z tych, którzy się z niewiast narodzili, nie jest większy od Jana, lecz najmniejszy w Królestwie Bożym jest większy od niego** – Łuk. 7:28.

Nagroda dla świętych Starego Testamentu

Poprzez zacytowane wyżej słowa nasz Zbawiciel informuje nas, że święci Starego Testamentu otrzymają od Boga niższą nagrodę od zwycięzców Wieku Ewangelii. Nie będzie to nagroda na poziomie boskim ani duchowym, nie będzie to **pierwsze zmartwychwstanie** – Obj. 20:6, ale zmartwychwstanie na szczególnym poziomie ziemskim. Apostoł Paweł w Hebr. 11:32 pisze, że bohaterowie ci **dostąpią lepszego zmartwychwstania**. Każde zmartwychwstanie człowieka jest wspaniałym dowodem Bożych przymiotów: mocy, mądrości, miłości i sprawiedliwości, ale to **lepsze**, zacytowane przez apostoła, będzie lepsze od zmartwychwstania ich braci i reszty ludzkości. W nagrodę za ich szczególną wiarę zmartwychwstaną oni jako doskonali ludzie na ziemskim poziomie, pełni sił moralnych i fizycznych, odzyskując natychmiast to, co było utracone przez grzech Adama. Nie będą oni jak reszta ludzkości potrzebowali tysiąca lat, aby pracować nad sobą i stopniowo dochodzić do ludzkiej, fizycznej i moralnej doskonałości. Gdy będą doskonali umysłowo, bardzo szybko przyswoją sobie zagadnienia współczesnej wiedzy, wynalazków i dostosują się do wymaganej od nich pracy.

Słowa apostoła z Hebr. 11:14-16 o poszukiwaniu **lepszego, niebiańskiej ojczyzny**, nie znaczą wcale, aby święci Starego Testamentu spodziewali się duchowej nagrody. Król tej poszukiwanej ojczyzny miał znajdować się w niebie i przygotować dla nich „miasto” – zorganizowane struktury ziemskiego społeczeństwa. Miasto to **mające mocne fundamenty, którego budowniczym i twórcą jest Bóg** – Hebr. 11:10 – miało zakończyć ich koczownicze życie, zapewnić im stabilność, bezpieczeństwo, schronienie – zapewnić życie wieczne pod ochroną Najwyższego.

Praca i działalność starożytnych świętych

Starożytni święci będą ważnym elementem Królestwa Chrystusowego. Będą oni ziemskimi przedstawicielami, narzędziami tego Królestwa. Stanie się to nie wcześniej jak po skompletowaniu i uwielbieniu Kościoła. **Ponieważ Bóg przewidział ze względu na nas coś lepszego, mianowicie, aby oni nie osiągnęli celu bez nas** – Hebr.11:40. Werset ten potwierdza, że klasa uwielbionego Kościoła i klasa starożytnych świętych są ze sobą mocno powiązane w czasie i rozpoczną razem swoją działalność. Jezus wraz z Kościołem nie będą widzialni dla ludzkości, a to właśnie od nich, ze stanu duchowego, będą pochodziły wszystkie zarządzenia i decyzje w sprawie ludzkości. Wierzmy, że starożytni święci będą w szczególnej, bezpośredniej łączności z Panem i z Kościołem, że będą pośredniczyć przy przekazywaniu informacji i zarządzeń dla ludzkości. Będą nauczycielami prawdy dla Izraela i całej stopniowo zmartwychwstającej ludzkości.

Sami w sobie będą też stanowić widzialny wzór i przykład do naśladowania przez ludzkość, wskazówkę jak dojść do ludzkiej doskonałości i harmonii z Bogiem.

Psalm 45. jest swego rodzaju opisem struktur przyszłego Królestwa. W wersety 1-9. został opisany sam wielki Król – Jezus, w wersety 10-14. został opisany Kościół, a w drugiej części 14. i 15. wersetu przedstawione są panny i przyjaciółki, czyli Wielkie Grono. W 17. wersecie zostali opisani starożytni święci. **Zamiast ojców swych będziesz mieć synów swych; ustanowisz ich książętami na całej ziemi.** Książęta są członkami rodziny królewskiej i dysponują władzą królewską, ale tylko w zakresie przydzielonych im obowiązków.

Najpierw będą oni działać dla dobra Izraela. Prawdopodobnie zbiegnie się to w czasie z końcem ucisku Jakubowego (Jer. 30:7), z którego pod Bożym kierownictwem i z pomocą zmartwychwstałych już wtedy starożytnych świętych, Izrael zostanie cudownie wybawiony. Prorok Micheasz napisał proroczco o tych trud-

nych dla Izraela chwilach: **Gdy Asyryjczycy wpadną do naszego kraju i wkroczą do naszych pałaców, wtedy wystawimy przeciwko nim siedmiu pasterzy i ośmiu książąt z ludu.** Siedmiu pasterzy symbolizuje uwielbiony Kościół, a ośmiu książąt symbolizuje zmartwychwstałych starożytnych świętych. To oni poprowadzą Izraela do zwycięstwa i do przyjęcia, uznania Jezusa za Mesjasza. Będzie to zachętą i przykładem dla innych narodów. Błogosławieństwo Boże będzie spływać od spokojnego już wtedy Izraela na cały świat. Narody, które dopiero wychodzić będą z kończącego się ucisku, też będą chciały otrzymać takie błogosławieństwa i pokój, z których wówczas będzie już korzystał Izrael.

Prorok Zachariasz pisze o tych czasach: **I przyjdzie wiele ludów i potężnych narodów, aby szukać Pana Zastępów w Jerozolimie i przebłagać oblicze Pana. Tak mówi Pan Zastępów: Stanie się w owych dniach, że dziesięciu mężów ze wszystkich języków narodów odważy się i uchwyci się rąbka szaty jednego Judejczyka, mówiąc; Pójdziemy z wami, bo słyszeliśmy, że z wami jest Bóg** – Zach. 8:23. Jerozolima będzie stolicą świata, a pokorny i nawrócony do Boga Izrael, pod wpływem starożytnych świętych, stanie się kanałem błogosławieństwa i światła dla całej ludzkości. **Gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu** – Izaj. 2:3. W tysiącletnim Królestwie Chrystusa „Zakon” – prawo Boże – będzie pochodził z Syjonu – z duchowego poziomu, od uwielbionego Jezusa i Kościoła, a „słowo” Pana – to samo prawo Boże, wszelkie wskazówki, pouczenia praktyczne i religijne – przekazywane będzie ludzkości przez ziemskich przedstawicieli tego Królestwa.

Dziękujemy naszemu Ojcu Niebieskiemu za starożytnych świętych, za te wspaniałe przykłady niezachwianej wiary i posłuszeństwa, jakie Bóg dał nam w swoim Słowie, oraz za wspaniałą rolę, jaką odegrają ci mężowie w przyprowadzeniu do Niego całej ludzkości. Przyjdź Królestwo Twoje, bądź wola Twoja – Amen.

Kwarciak Mariusz (Francja)